

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Ancill[a]e proditio proidenti noxia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Imperiali cubiculo princeps, qui ad Consularem dignitatem peruenerat, & pater Imperatoris uocatus fuerat, neque presentis fortuna magnitudinem tulit, neque quidquam de rerum humanarum mutabilitate cogitauit, sed ubi vlciſei quosdam in animum induxiſſet, magnopere contendit, ut Imperatores Constitutionem ferrent, ne quis ad Eccleſiam confugeret; ſed etiamſi quis ad eam confugiſſet, & ſupplex Deo factus eſſet; atque in templis metus cauſa verſaretur, ut inde extraheretur. Potiſſimum uero id fecit propter Pentadium clariſſimi Ducis Timadij coniugem, quem magna gloria uirum affectata Tyrannidis reum aſe actum, Oaſim ad perpetuum exilium deportari curauerat. At ille ſui, quemadmodum audiui, oppreſſus, aut ne peius quidquam pateretur, ueritus, arenosis ibi locis errans ſtatim uitam finiit. Et Lex, quam Eutropius ferendam curauerat, ad finem ſuum perducta eſt. Breui uero poſt, cum Imperatorem offendiſſet, aut qui in Coniugem eius contumelioſus fuiſſet, primus ipſe quam perferri ſtuduerat Legem, ſtatim uolauit. Nam ex Imperialibus adibus profugiens ſupplex in Eccleſiam conſedit. Tum Ioannes abſurdum Eutropy conatum redarguens luculentam habuit Orationem, in Ambone ſeu ſuggeſtu, qui mos eius erat, quum populum doceret, ut omnes uocem eius exciperent, ſedens. In ea oratione, quum eorum, qui poteſtatem, & Magiſtratus gerunt, ſupercilium & arrogantiam quantum potuit, taxauit; tum populorum humanarum inſtantiam, qua eodem loco manere non ſoleant, propoſuit. Sed enim qui hoſtili erga eum erant animo, & hoc ipſum calumnioſe reprehenderunt, illud carpentes, quum miſerari potius caſum eius qui de uita periclitatus ſit debuerit, qui in ſuper arumnam arguerit, aſſuſionem illius adarguens, & calamitati inſultans. Eutropius tam impij facinoris pœnas non multo poſt propter multa quoque alia delicta luit, capitali affectus ſupplicio. Lex autem operâ eius lata publici monumentis ſublata, & nomen eius in catalogo & nomenclatura Conſulium expunctum eſt. Eccleſia autem DEI legibus bene dudum conſtitutis enituit eo ipſo ſcilicet die apertam iniuriam uindicante.

VI.

Nicephor.
lib. 9. hiſt.
Eccl. c. 34.

Paulo clementiùs, pro merito tamen tractata eſt pecunie cupiditate perſida facta ancilla, eodem authore teſte, qui de S. Athanaſio ita ſcribit: Dicitur ſanè hic uir multa & diuerſa, diuino iudicio, enaſſiſſe pericula. Quòd namque DEO eſſet perquam charus, qua futura erant, itidem ut præſentia per gratiam Dei prouidebat.

Mul-

Multa certè, & admiranda futurorum cognitionem viro ei contestantur. Primò namque, Constante adhuc vivente, Constantio insidias ei struente, quem fuga sibi consulisset, apud notum quemdam hominem in subterraneo, & caliginoso specu, aqua olim cisterna, latuit, nemine præter ancillam conscio, qua quòd fidelis esse videretur, ad usus necessarios ei inseruiebat. Postquam autem in hoc magno studio adversarij insubuerè, ut virum vivum caperent, & ancilla ea pecunia ab illis corrupta mercede eum proditura erat, præueniens DEVS insidias ei indicavit. Ita ipse aliò concessit, at illa ut qua contra heros suos falsa dixisset, plagas reportavit. Grauis siquidem eis constituta fuerat pœna, qui Athanasium celare comperti fuissent, ut qui contra Imperatoria iussa niterentur, & rectam reipublica administrationem tollerent. Consilium itaque ancillæ de Athanasio capiendò datum, quia diuinitus in irritum cecidit, in ipsam ancillam retrocessit, quæ pro mercede proditoris, ad satietatem, vapulavit. Eiuscemodi consilia alij multi dant, qui captantes capiuntur.

Quemadmodum autem malum consilium frequenter in ipsius consulentis caput resilit, ita, tametsi non noceat auctori in sua domo, tamen nocet illi, tamquam membro communitatis, in quam totam solet esse detrimentosum. Hinc Homilius, teste Ælio Lampridio, cum à Traiano Imperatore audivisset, Domitianum pessimum fuisse Imperatorem, amicos tamen optimos habuisse, dixisse fertur: *Melius erat unum malum pati, quàm multos.* Atque idcirco optare solebat potius malum principem, qui bonos haberet consiliarios ac amicos, quàm bonum, qui malos haberet, quibus rerum administrationem committeret. Putabat enim facilius fore, ut à multis bonis vnus malus ad saniora duceretur, quàm ab vno bono multi à malitia auerterentur, qui & sibi, & Reipublicæ nocerent consulendo. Quod videre fuit in Nerone Romanorum Imperatore, qui natura crudelis, consiliarios suorum insuper instinctu, multa contra dignitatem fecit, cum crebrò ab illis audiret: *Tu hac pateris? Tu hoc times? Ignoras, te Cæsarem esse? neq; illorum potestatem habere, non illos tui?* Quibus venenatis consilij id effecerunt, ut eadem in ipsos quoque cogiraret, quippe qui & illorum se Cæsarem esse meminisset. Ita contingit illis, qui consulentes volunt adulari, quorum tota vis est, & mens, dicere, quæ

Y y 3

placeant;

VII.

Æl. Lamprid.
in Alexandro, & Fulgof.
lib. 7 cap. 2.

Xiphilin, in
Nerone.